

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐνιακόσ' ἄκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε' στὸ στόμα.

Εἰκοστὴ Δεκεμβρίου κι' ἐνάτη,
φοβερὸ τῆς Τουρκίας τὸ γεινάτι.

Χίλια διακόσα τριάντα κι' ἐνιά
ὅλοι' στὸ πόδι, καινούρια χρονιά.

Νέος Χρόνος, νέος τόπος.

Καινούριος Χρόνος προχωρεῖ
κι' ἄλλος παληὸς ἐξιστορεῖ
σὲ τοῦτον μεγαλεῖα.

Καὶ μάρμαρα Πεντελικά
γίνονται μνήματα λευκά
καὶ Νίκης Μουσολεῖα.

Κι' ὁ νέος ἄς χαιρετηθῇ,
βαστῇ γιὰ δῶρα του σπαθί,
τουφέκι καὶ κανόνι.

Δὲν φέρνει δένδρα παιχιδιῶν,
μὰ φέρνει κᾶτι, ποῦ παιδιῶν
κεφάλια στεφανώνει.

Στρατιὲ καὶ Στόλε, ποῦ γίνες τοῦ γένους ἡ λατρεία,
ἔλα τραγοῦδα λιγερά
πῶς μὲ τῆς Νίκης τὰ φτερά
ἐλέταξε τὸ Δώδεκα κι' ἦλθε τὸ Δεκατρία.

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ ψηλὴ μου δενδρολιδανιὰ.

Καινούριος Χρόνος ἔρχεται, καινούριος Χρόνος φθάνει,
κι' ὁ Φασουλῆς τὸν χαιρετᾷ,
κι' ὁ Φασουλῆς τὸν ἐρωτᾷ
ἂν ἀπ' ἐκεῖ ποῦ πέρασε' πῆγε καὶ' στὸ Μπιζάνι.

Κι' ὁ Χρόνος ἐσταμάτησε καὶ λέει τέτοια λόγια:
εὐρῆκ' ἀνέλπισταις χαραῖς,
μὰ καὶ μεγάλαις συμφοραῖς
στὸν Τουρκαλᾶ τὸν μπόγια.

Ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἐπέρασα
πολέμων πανηγύρι,
καὶ' λευθεριαῖς ἐκέρασα
μ' ὁλόχρυσο ποτῆρι.

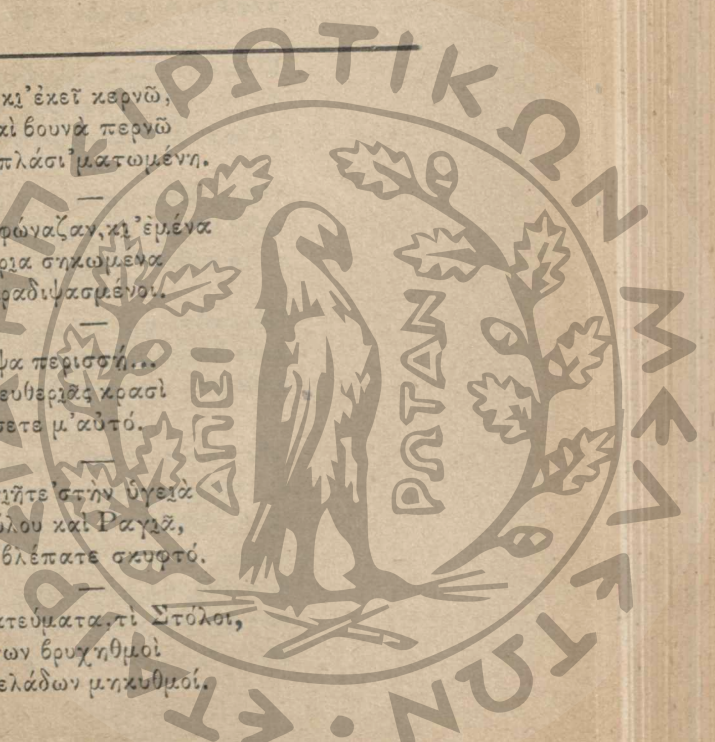
Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ κερνῶ,
λόφους καὶ βουνὰ περνῶ
καὶ μὴ πλάσι' ματωμένα.

Δὸς μου, φώναζαν, κι' ἐμένα
μὲ τὰ χέρια σηκωμένα
τόσοι παραδιψασμένοι.

Μὰ τί δίψα περισσή...
πιῆτε' Δεσπερίδ' κρασί
νὰ μεθύσετε μ' αὐτό.

Πιῆτε πιῆτε στὴν ὑγεία
κάθε δούλου καὶ Ραγιά,
ποῦ τὸν βλέπατε σκυφτό.

Τὶ Στρατεύματα, τί Στόλοι,
τί λεόντων βρυχηθμοὶ
κι' Ἐγκελάδων μηχανοί.

Ἦέρασα κι' ἀπὸ τὴν Πόλι,
κι' εἶδα καὶ τὸν Μωχαμέτη
νὰ χῆρ' δυνατὸ σεκλέτι.

Ἐμπρὸς σ' τῆς Πύλης τὰ Ντιθάνια
δὲν ἐκαίγανε λιθάνια
ἀλυσσοῦστοι Ραγιάδες.

Καὶ δὲν ἔκανε κανεὶς
πρὸ τῆς φέσας τῆς κλεινῆς
σὰν καὶ πρῶτα τεμενάδες.

Οἱ Νεότουρκοι ἔμπροστά της
ἐσουφρόνανε τὰ φρύδια,
κι' εἶδα τὰ Συντάγματα τῆς
πεταμένα' στὰ σκουπίδια.

Εἶδα τὸν Κιὰμὴλ μὲ σκούφια
καὶ μὲ πύρινη ματιά,
εἶδα τὰ ἄρματα τῆς κούφια
νὰ μὴν πιάνουνε φωτιά.

Ποῦ Συντάγματα μεγάλα;
ποῦ Βουλὰς τῆς; ποῦ καὶ τὰ ἄλλα
τοῦ καιροῦ τῆς τοῦ χρυσοῦ;

Ὅλα βγήκαν κολοκύθια,
καὶ λυπήθηκαν σ' ἄλθεῖς
τὴν καυμένη τὴν φεσοῦ.

Ἦέλασα μὲ τοὺς τρανοὺς,
ποῦ τὸ πρῶτο Κκλιφάτο
τῶριζαν κομμάτια κάτω.

Κι' ἄκουσα κι' Ὁθωμανοὺς
νὰ φωνάζουν: ἔρσε μέσα
στοῦ Σεφκέτ Πασσᾶ τὴν φέσα.

Καὶ Χανοῦμ μὲ τὰ γιασμάκια
ἐβγαζαν τὰ πασουμάκια
καὶ κτυποῦσαν τοὺς σωτήρας.

Ποῦ φεραν σὲ τέτοιο χάλι
τὰ ροδοπλασμένα κάλλη
τῆς Τουρκίᾳς τῆς κακομοίρας.

Εἶδα τοὺς Κερίμ Ἀγάδες
τρομασμένους καὶ φυγάδες
μὲ κεχρημαπρένια μούρη.

Πᾶν ἡ δόξαις, πᾶν ἡ νίκαις,
κι' ἔβλεπα τῆς χαμαλίκαις
νὰ τὸ κύνουνε κουμποῦρι.

Ἐκλαψαν πολλοὶ καὶ πάλι
κάθε Τουρκαλὶ χαμάλι,
κάθε μπέστη καὶ Σγαρίλο.

Ἦέρασ' ἀπὸ τὰ Βαλκάνια,
κι' ἔκανα κι' ἐγὼ μετόνοια
σ' τῆς Ἀνατολῆς τὸν ἥλιο.

Φῶς ἐθάμβωνε τὸ μάτι,
φῶς καὶ μέσα σὲ Παλάτι,
φῶς καὶ μέσα σὲ καλύβι.

Κι' ἔπλεε σὲ φῶς ἡ πλάσις
τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης,
ὅπου τόσους πόνους κρύβει.

Εἶδα φῶς χρυσῶν ἐλπίδων,
εἶδα καὶ τῶν Γιουνανλῶδων
τὴν γενεὰ νὰ βασιλεύη.

Ποῦ χανε καὶ μὲ μεγάλο,
καὶ δὲν ἦσαν τίποτ' ἄλλο,
παρὰ τῆς Φραγκιάς ἡ χλεύη.

Καὶ χωρὶς παροξυσμὸν
εἶδα πατριωτισμὸν
Γιουνανλῶδων ἀκραϊφνῆ.

Ποῦ περναν γιὰ κάλπαις φόρα
καὶ γιὰ δάφναις ἔως τώρα
πῆγαιναν εἰς τὸ Δαρνί.

Πᾶν ἐκεῖνα τὰ παλῆζ,
τὰ φιλότιμα βιολιά,
τὰ φιλότιμα σαντούρια.

Τώρα πλάσις μὲ σιμόνει
μὲ τουφέκι, μὲ κανόνι,
ποῦ μοῦ φαίνεται καινούρια.

Β

Περνῶ κι' ἐδῶ, περνῶ κι' ἐκεῖ,
κυττάζω βράκκα Κρητικὴ
κι' εὐζώνου φουστάνελα.

Πατρίδος φρόνημα θερμὸν
καὶ κόσμος ἐξ ἄλλος ὁρμῶν
μὲς σ' τῆς φωτιᾶς τὴν τρέλλα.

Εὐπνοῦσανε καμπαναριὰ δυστυχισμένους δούλους,
καὶ τραγουδοῦσα λιγερὰς
μέσα σ' τῆς φλόγες τοῦ πυρὸς
παιδιά, ποῦ μόλις ἐβγαλὰν τοὺς πρῶτους τῶν ἰούλους.

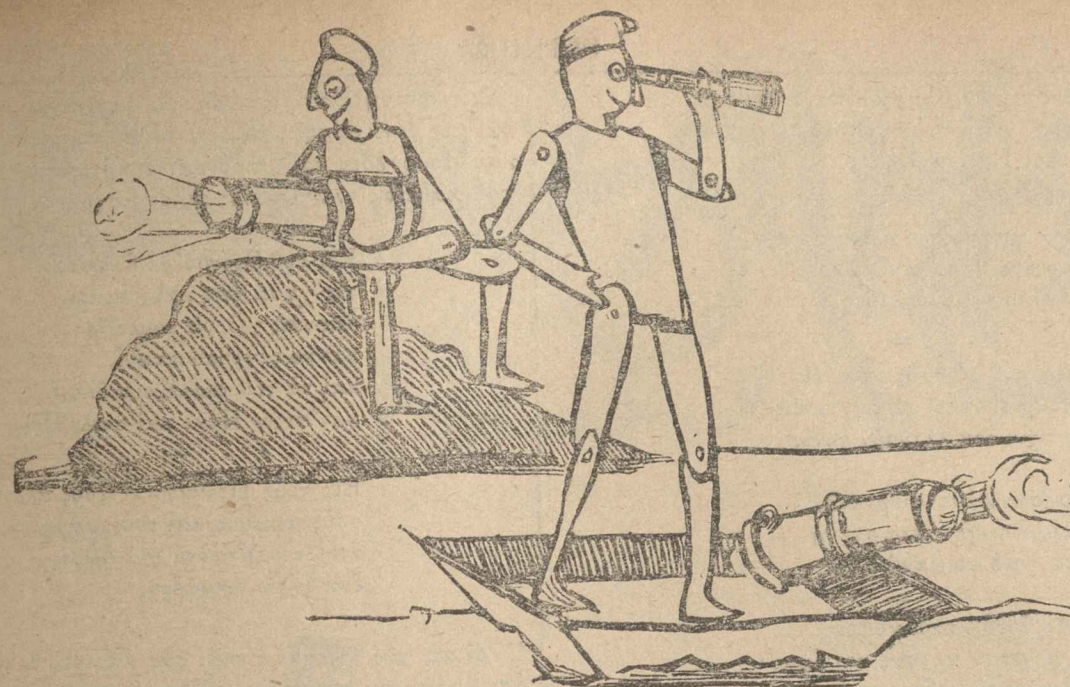
Σὰν ξαφνιασμένος σταματῶ
μὲς σ' τὴν βοή τῆς πάλης,
παντοῦ σὲ πτώματα πατῶ
παλληκαριᾶς μεγάλης.

Στέφανα μὲ κοπετούς,
τέτοιους τάφους σὰν κι' αὐτοὺς
δὲν ἐπρόσμενα νὰ ἔρῳ.

Παντοῦ μνήματα σπαρμένα
δίχως ὄνομα κανένα,
δίχως ξύλινο σταυρὸ.

Κι' εἶδα μὲ χρυσᾶς ἐλπίδες
καὶ μὲ πανοπλίαν Ἀρη
μέσα σ' ὅπλων πυραμίδας
καὶ τοῦ Θρόνου τὸ βλαστάρι.

Καὶ τουφέκια καὶ κανόνια
τοῦ φωνάζανε: πολλὰ τῆς,

Νέα δῶρα ἔφετεινά,
ποῦ γκρεμίζουνε δουνά.

νὰ μᾶς ζήσης χίλια χρόνια,
δοξασμένη Στρατηλάτη.

Κι' ἔνας Κάλιξερ φωνάζει σ' τὸν Διάδοχον Οὐρρά,
κι' ἀηδονάκια λιγερὰ
καὶ αἰδοῦν τοῦ Κωνσταντίνου καλλιστέφανον ἀγῶνα,
μὰ κι' ἐγὼ χειροκροτῶ
καὶ περιεργός ῥωτῶ:
δὲν μοῦ λέτε ποῦ ἔρεθίσαν ἀηδονάκια τὸν χειμῶνα;

Στὸν Διάδοχο φιλιὰ
καὶ φωναὶς οὐρανομήκεις,
εἶδα καὶ τὸν Βασιλεῖ
Ρήγα τῆς Θεσσαλονίκης.

Εἶδα ἔμπροσ τ' αὐτὸν νὰ περνοῦν
Τουρκαλάδες τσελεπήδες,
εἶδα νὰ τὸν προσκυνοῦν
καὶ Ραββίνοι καὶ Μουφτῆδες.

Καὶ γελᾷ σ' αὐτοὺς Ἐκεῖνος...
ἰσοπολιτείας κρῖνος
ξεφυτρώνει μυροβόλος.

Καὶ τὸν δρέπει πᾶς πολίτης
κι' ἀγαθὸς Ἰσραηλίτης,
ὅπου δὲν ὑπάρχει δόλος.

Ἄκου κόσμου παρακλήσεις,
πόνου βάλασμο σταλάζει
ἐστεμμένη καλοσύνη.

Οὐρρα καὶ τῆς Βασιλίσσης
τῆς χρυσῆς συναλαλάζει
πάντο ἡμῶς εὐγνωμοσύνη.

Οὐρρα καὶ πάντων καὶ πασῶν
Πριγκηπῶν καὶ Πριγκηπισῶν,
ποῦ σ' τὰ Παλάτια σήμερα δὲν κάθεται καμμία
μ' ἀνάπαισιν νοικοκυρᾶς,

ἀλλὰ σὰν ἄγγελοι χαρᾶς
ἀπλόνουν τῆς φτερούγαις τῶν μὲς στὰ Νοσοκομεῖα.

Τί Νοσοκόμαις λατρευταῖς!..
ἀγγέλου καλοσύνη...
θαρρῶ πῶς πρέπει καὶ γι' αὐταῖς
ἡ δάφνη κι' ἡ μυρσίνη.

Ἀνδρείας κι' αὐτοθυσιῶν ἀστείρευτη πηγὴ...
καπνοβολοῦνε βράχοι,
νεκρὰ φιλοῦν τὰ σπλάχνα τῶν πατέρες Στρατηγῶν
καὶ ρίχνονται σ' τὴ μάχη.

Δοξάζω τὸν ἀγῶνα σας, τὸν ἀληθῶς Τιτάνειον,
ἐλπεῖω καὶ τὰ Χιωτάκια
μὲ κύμποι ἀρεμάνιοι
νὰ στρίβουν τὰ μουστάκια.

Ἀφαιρέθηκαν καὶ τοῦτα
γιὰ τὸν Τοῦρκο τὸν ἰνράμε
καὶ τοῦ κύβανε τὸν βῆχα.

Παῖστε βιολιά, λαγοῦτα,
φέрте μας γλυκὰ νὰ φάμε,
λεμονάκι καὶ μακρίγια.

Ὅχι οὐδὲ γλυκὰ καὶ γλυκαῖς,
ἀγῶνας χαρᾶς καὶ νίκαις,
ὄχι οὐδὲ πρῶτα φρονιᾶς
μ' ἀντισμέναις λεμοναῖς.

Ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἐπέρασα, καὶ μὲν ἔφασα καὶ πῶσα,
γι' αὐτοὺς τοὺς Γιουνανλῶδες σοῦ μοῦ φωνάζαν πολλοί:
Τώρα δὲν περνοῦν ἔτι πρὶν τοὺς ἰσχυροὺς παγᾶνα,
οἱ Γιουνανλῶδες ἀλλὰ ἔσαν
καὶ βροντωδῶς ἀλάλαζαν
Νίκης τρανῆς παιδίνα.

Με τοὺς θουρίους κτύπους των
ἀπέπλυναν τοὺς ρύπους των
οἱ νέοι Γιουνανλῆδες.

Τώρα γὰρ πάστρα λαχταροῦν,
καὶ μήτε θέλουν ν' ἀμαυροῦν
τὸν ἥλιο τους κηλίδες.

Τώρα καὶ σὺ τοὺς ἐπαινεῖς
γιατὶ μ'προστά σέ συγγενεῖς
σὰν πρὶν δὲν κλίνουν γόνυ.

Ἄφησαν κάθε συγγενῇ,
καὶ μὴ συγγένεια στενῇ
θέλουν μὲ τὸ κανόνι.

Ζωῆς ἀνέδωσαν χυμὸν
καὶ νὰ στοῦ γένους τὸν βωμὸν
θυσίας ἐκατόμβη.

Λάμψεις τροπαίων ἐκθαμβοῦν
καὶ δόμβαι γύρω μου βομβοῦν
καὶ μελισσῶνων δόμβοι.

Δῶρα κ' εὐχαῖς ὡσὰν βροχαῖς.

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχροنيὰ
—μπᾶμ μπούμ πολέμου κανονιὰ—
κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος
νὰ σβύσῃ κάθε πόνος.

Ἄν Βασίλης μαχητῆς,
Ἄν Βασίλης νικητῆς.
Μέσα σέ φλόγες κολυμπᾷ,
κόβει μεγάλη πῆτα,
καὶ σέ δαφνόκλαρ' ἀκουμπᾷ
νὰ πῇ τὴν Ἀλφ-Βῆτα

Κάτσε νὰ φῆς, κάτσε νὰ πιῆς, κάτσε νὰ τραγουδήσῃς,
κάτσε νὰ πῇς τί γίνεται κι' Ἀνατολὴ καὶ Δύσις.
Ἐγὼμ' ἐκεῖνος, ποῦρχομαι σέ τόσαις ταραχαῖς
μὲ δῶρα καὶ μ'εὐχαῖς.

Ἐγὼμ' ἐκεῖνος, ποῦ βαστῶ πολεμικὴ ροκάνα
καὶ τὴν βοή τοῦ κανονιοῦ τὴν ἔχω γιὰ τσαμποῦνα μου,
ἐγὼμ' ἐκεῖνος, ποῦ βροντῶ μ' αἰματηρὸν παιῖνα,
καὶ τῆς φοβέρας τῶν τρανῶν τῆς γράφω στὴν πατοῦνα μου.

Ἐγὼμ' ἐκεῖνος, ποῦ πετῶ
καὶ μὲς στὸν Νεχαρᾶ,
ἐγὼμ' ἐκεῖνος, ποῦ κυττῶ
ναυμαχιῶν πυρά.

Ἐγὼ ξεφτέρι τῆς στεριᾶς, ἐγὼ θαλασσοπούλι,
ἐγὼ κι' αὐτὴν ἀντίκρουσα τῶν Τούρκων τὴν Ἀρμάδα,
ποῦναι πολὺ χωρτατίζου καὶ παίζει τὸν κρυφτούλη,
Ἀρμάδες δίχως πείσματα δὲν ἔχουν νοστιμάδα.

Εἰς τὸν Βασιληᾶ χαρίζω νέο Στέμμα λαμπερὸ
καὶ μὲς στὴν Θεσσαλονίκη νὰ μᾶς κἀνῃ καὶ χορό.

Ἄσπην σεπτὴ Βασίλισσά σας κάθε πόνος νὰ γλυκάνῃ
καὶ μὲς στὴν Θεσσαλονίκη τὴν Πρωτοχροنيὰ νὰ κἀνῃ,
καὶ Μουφτηδες καὶ Ραββῖνοι νὰ φιλήσουνε τὸ χέρι,
ποῦ καθέννας πληγωμένος φιλοστόργως τὸ γεραίρει.

Εἰς τοῦ Θρόνου τὸ δλαστάρι,
καύχημά σας καὶ καμάρι,
δάφναις γιὰ νὰ κοιμηθῇ
καὶ κατὰ χρυσο σπαθί,
καὶ νὰ τοῦ φωνάζουν ὅλοι:
καὶ στὴν Πόλι καὶ στὴν Πόλι.

Εἰς τοὺς Πρίγκηπας τοὺς ἄλλους,
τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους,
ἀπὸ τὸν Στρατὸ γιὰ δῶρο
ἕνα ζήτω νικηφόρο.

Ἄσ' ὅλαις τῆς Πρίγκηπισαῖς σας ἀπειράριθμας εὐχαῖς,
ὅπου μὲς ἀπὸ τοῦ κόσμου ξεπετοῦνε τῆς ψυχᾶς.

Γελά χαρὰ καὶ στὸν Λευτέρη,
κι' ὅλα νὰ τὰ καταφέρῃ
μὲ τὸν Δάνεφ χέρι χέρι.

Στέφανον ἐπιτυχίας στὸν γεννάδα Στεφανῇ
καὶ διπλωματία πρώτης μὲς στὴ Λόντρα νὰ φανῇ.
Ἄλλον ἕνα καὶ στὸν Στρέιτ, ποῦναι Πρέσβους μὲς στὴ Βιέννη,
κι' ἔχει λόγια μετρημένα.

Ἐνα σπαθί καὶ στὸν Δαγκλῇ τοὺς κύκλους νὰ ταράξῃ
καὶ νέα σύνορα τρανὰ μὲ τοῦτο νὰ χαράξῃ.

Μὰ καὶ στὸν Ἐξαδάκτυλον πέντε μακροὺς δακτύλους
κι' ἔτσι νὰ γίνουν ἔνδεκα γιὰ φεσοφόρους φίλους.

Ἄστὸν Παπᾶ καὶ στὸν Πολίτη καὶ στὰ μέλη τὰ λοιπὰ
νὰ προσέξουν στὴν Ἀγγλία μὴν τοὺς παίζουν τὸν παπᾶ.

Πένα στὸν Κορομηλᾶ σὰν σπαθί νὰ τὴν προτείνῃ
καὶ τὸν Νουρουδαγκιὰν νὰ τὸν κἀνῃ τελατίνι.

Εἰς τὸν Ρέπουλη ν' ἀλλάξῃ καὶ τὸν περὶ Κοινοτήτων
βλέπωντας ὅτι τὸ κράτος δὲν θὰ μείνῃ καθὼς ἦτον.

Εἰς τὸν Μιχαλακόπουλο τὸν Πατρινὸ νὰ κἀνῃ
ἕνα σταθμὸ γεωργικὸ κι' ἀπάνω στὸ Μπιζάνι.

Ἄστὸν Διομήδη γρήγορα ποδάρι νὰ πατήσῃ
κι' ἀποζημιώσιν ἀδραν' τῶν Τούρκων νὰ ζητήσῃ.

Τρόπαια τοῦ Κουντουριώτη γιὰ τὸν Στράτο τῶν Ναυτίλων,
καὶ στὸς Τούρκους τοὺς ναυμάχους ἕνα σῶβρακον παστρίκων.

Ἄστὸν Τσιριμῶκο, ποῦ σφριγᾷ κι' αὐτὸς ἀξέπαινος,
τὴν Ἀλφ Βῆτα νὰ μᾶς πῇ σέ δόρυ στηριγμένος.

Φέρνω καὶ δόρακις Κρητικαῖς
κι' εὐζώνων φουσανέλαις,
μὰ καὶ γιὰ ράχαις μερικαῖς
ραβδιὰ καὶ μαναβελαις.

Ἄστὸς Μινίστρος τῆς Φραγκιᾶς νὰ σιλέψῃ τὸ μεγάλο του,
καὶ ἐπισκέψῃς κυριῶν εἰς τοὺς Τούρκους αἰχμαλώτους.
Νὰ καὶ Λευθεριὰς χαμπάναις,
χακί, σάκκοι, κουραμάναις,
κι' εὐλογίαις τῶν προγόνων
γιὰ τὴν πλάσι τῶν συγχρόνων.